

mere benyttet i Fremtiden, er den, at man søger at danne et Aktieselskab. Men hvor skal en saadan Mand finde Aktionærer, naar disse vide, at de, hvis de sætte deres Penge i en Sparekasse eller købe Obligationer, for Øjeblikket let af Pengene kunne have $4\frac{1}{2}$ pCt., der forhøjes med 50 pCt. Tillæg som Følge af Kildeartsbeskatningen, medens de, hvis de gaa ind i et Aktieselskab, have det ærgerlige Forhold, at den selv samme Virksomhed først beskattes med 3 pCt. efter § 16 og derefter af det egentlige Udbytte plus 50 pCt. Men navnlig fremkommer der noget unaturligt, hvis vi sammenligne det med, at den samme Virksomhed blev drevet i Interessentskabsform, hvor de samme 5 Mand, som ellers skulde tegne Aktier, slog sig sammen og i et Interessentskab med ubegrænset Ansvar drev Virksomheden. I det Tilfælde beskattedes den nemlig hverken med 3 pCt. eller med Kildeartstillæget af 50 pCt. Og naar jeg sagde, at Foranstaltningen er udemokratisk, er det, fordi man vanskeligere vil finde Folk, der ville gaa med til den sidste Form for Interessentskabet og binde sig til det ubegrænsede Ansvar, end man kan finde Folk, der ville indskyde Kapital i et Aktieselskab. Derfor er det udemokratisk, og derfor tilraader jeg det høje Ting at stemme for mit Forslag.

I mit Ændringsforslag Nr. 5 tager jeg Sigte paa et andet Forhold, nemlig dette, at Lovforslaget gaar ud paa at forhøje Forhøjelsesprocenten fra 25 til 35 pCt., medens et Flertal oven i Købet er gaaet med til for visse Indkomster, nemlig for dem over 15,000 Kr., at forhøje Procenten fra 25 til det dobbelte, altsaa 50. Dette vil i Praksis sige, at efter den nuværende Tilstand, under den eksisterende Lov ville 100 Kr. kunne stige gennem Kildeartsbeskatningen og Tillæget af 25 pCt. til $187\frac{1}{2}$, men efter Lovforslaget kan den samme Indtægt, de samme 100 Kr., allerede forhøjes til 202,5, og efter det Forslag, som Udvalgsflertallet nu fremsætter, vil for Indkomster over 15,000 Kr. hver 100 Kr. kunne stige til 225. Som sagt, mine Betæneligheder paa dette Punkt vende sig navnlig mod Kildetillæget, idet Lovforslaget og Udvalgsforslaget repræsenterer en væsentlig Forhøjelse af Kildetilægsprincippet. Jeg finder, at Forhøjelser og Nedsættelser i og for sig ere naturlige, og er af den Grund gaaet med til noget saa vidtgaende som en Adgang til Forhøjelser og Nedsættelser, der mellem Yderfløjene repræsenterer saadant noget som

800 pCt., med andre Ord: 100 Kr. kunne sættes ned til 25 og forhøjes til $187\frac{1}{2}$.

Jeg finder det, som sagt, naturligt, at der er Adgang til Forhøjelser og Nedsættelser, men Kildetillæget forekommer mig derimod at være i højeste Grad unaturligt og i sin Konsekvens virkende til at hemme Sparsommeligheden og Fliden. Forholdet er nemlig, at hvis en Mand pensionerer sig selv, som jeg kalder det, ved at skabe sig en lille Kapital, ved hvis Renter han kan opretholde Livet paa sine gamle Dage, maa han betale 50 pCt. mere i Skat end den, der har en Indtægt af Haandværk, Industri eller anden lignende Virksomhed. Men ikke blot det: Han maa betale 50 pCt. mere, medens den Mand, der lever af en Pension eller Livrente, altsaa ogsaa en Kapital, eller har Klosterhævning o. s. v., slipper med 25 pCt., og den Mand, der sidder som Embedsmand med pensionsgivende Indtægt, slipper med 15 pCt. Tillæg. Det forekommer mig at være i den Grad at lægge Kapsun paa Sparsommelighed, at det er ganske uforvarligt.

Jeg kan ikke tilbageholde den Ytring, at jeg mener, man her er inde paa et Princip, der svækker Ansvarsfølelsen paa ganske lignende Maade, som det sker ved en hel Række Love, vi allerede have. Jeg tænker her paa f. Eks. Arbejdsløshedskasse-loven, der i sin Grundtanke er fortraeffelig, men som er udført paa en saadan Maade, at en Mand, f. Eks. en Sæsonarbejder, der Sommeren igennem har en Løn, der, netop fordi han er Sæsonarbejder, er sat meget højt, kan, den Dag Sæsonen er endt, gaa hen og melde sig til Arbejdsløshedskassen og efter en kort Tids Forløb begynde at høve af den. Jeg siger, at det er at svække Ansvarsfølelsen. Jeg vender mig til Statsudlaansvirksomheden, det være sig til Haandværk, til Husmandsbrug eller lignende. Ogsaa der er man inde paa et fejlagtigt Princip, naar man udlaaner Penge til en Rente, der er mindre end den, Staten selv maa betale af Pengene. Det er ikke Hjælp til Selvhjælp, det er Almisse, det stik modsatte af det, det skal være, naar man vil fremme Ansvarsfølelsen og Sparsommeligheden. Jeg vender mig til Alderdomsunderstøttelsen, hvor akkurat det samme er Tilfældet, hvor den Mand, der har sparet lidt sammen, kan opleve det deprimerende, at han skal spise sin sammensparede Kapital op, den, hvorfor han har lidt Savn Livet igennem, før han kommer til at staa paa samme Niveau